

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 166. Patronorum servilis attritionis argumenta solvuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

Generalis Aquaviva edidisse. Sic enim habetur in epistola operi praefixa, ut supra dixi, & hic repetere adversariorum cogit importunitas.

2068 Per similes additiones alteratum fuisse opus Toletii, supra demonstravimus. Eat proinde Slaughterus cum figmentis suis, quorum falsitas luce meridiana clarior est ex praemissis. Si contentus non sit exercitui Patronorum assertionis nostrae, quem produximus, generosis etiam de Societate militibus numerosum, novae Cohortis Ducem ei de Societate addemus R. P. Ayrautum, Vice-Provincialem Franciae; utpote qui, teste Illustrissimo D. Jacobo Nicolao Colbert, Archiepiscopo Rothomagensi, in epist. Pastor. anni 1697. suis omnibus e Diocesi Rothomagensi expressis mandavit, ut exacte sequerentur morum principia, ab eodem Illustrissimo tradita. Quorum lectum est istud: *quisquis amorem Dei inchoatum necessarium asserit ad excludendum peccati affectum, alienissimus est a sustinenda pura Lutheri doctrina. Septimum: confiteor, quod sine aliquo Dei amore nulla sit conversio, quodque peccator esse nequeat satis dispositus ad justificationem in Sacramento Poenitentiae, nisi diligere incipiat Deum, tanquam fontem omnis justitiae.* De contraria vero doctrina Authoris libelli, cui titulus: *Les difficultez proposees, &c.* laudatus Archiepiscopus conqueitur, quod incognita fuerit ante saeculum novissimum, in quo initio proposita fuit (inquit) ut probabilis; nunc autem vix comprehensibili cecitate proponitur velut sola Catholica: ita ut dicat, quod *quisquis inchoatum amorem exigit ad eliminandum e corde hominis affectum omnem peccati, puram doceat doctrinam Lutheri.* Sic pro fidei articulo proponitur error oppositus veritati; quam constantiter tradit Scriptura, Traditioque, estque per se evidens, quod bono, reus factus peccati mortalis, per Poenitentiae Sacramentum justificari nequeat, nisi in amoris ordinem redeat per amorem Dei. At vero si peccator a timore servili ad amorem non transeat justitia, Deoque in corde suo non restituat principem in amore locum, quem creaturae dando, ipsamque pluraquam Deum amando, reum se fecerat leibalis criminis, semper ordinis est contrarius, semper Dei inimicus; semper proinde incapax recipiendi beneficium applicationis sanguinis Christi in Poenitentiae Sacramento. Hoc est quod sacrum Concilium Tridentinum satis perspicue significavit, inchoatum dilectionem Dei, tanquam fontem omnis justitiae, exigendo, velut dispositionem necessariam ad justificationem in Sacramento Baptismi. Sensus a veritate alienus, quem servilis attritionis Patroni Tridentino dederunt, toties & tam solide refutatus fuit, ut hodie renovari nequeat, nisi per ignorantiam, vel per malitiam. Cum gaudio videre est malam istam doctrinam ab omnibus bonis Theologis deseri. Jesuitarum Superiores conqueruntur, eam respici velut suae Societatis doctrinam. Certiores nos fecerunt, quod eam absolute damnarent, adhaerentque omnibus de amore Dei principis supra expressis, quibus doctrina continetur, quam omnes sectari volumus in hac Diocesi. Haecenus Illustrissimus ille. Videtur potest Illustrissimus Episcopus Porphyricus in lib. de contrit. & attrit. ubi novum alium e Societ. militem, imo militum egregium ducentem castris nostris adjungit, nimirum Illustrissimum D. Joachimum Colbert, Episcopum Montispefuitani, in sup. Cathechismo.

CAPUT CLXVI.

Patronorum servilis attritionis argumenta solvuntur.

2069 Argumenta illa vel petuntur ex Tridentino, & his satisfactum est cap. 150. 151. 152. 153. vel

non sunt nisi s. phismata, seu illusiones & ludificationes rationis humanae, ex qua solide concludi nequit, in iis qua supra naturam sunt, ex voluntateque & institutione divina dependent, quae per rationem pure humanam nobis non innotescit, sed per revelationem divinam, nobis notificatam per Scripturam vel Traditionem.

Enimvero argumenta illa sunt primo, quod frustraneum erit Poenitentiae Sacramentum, si ad illud necessaria sit veri nominis contritio, seu attritio ex vera Dei propter se dilectione. Nunquam enim operabitur effectum, ad quem primario & per se est institutum, remissionem scilicet peccatorum; utpote. quae semper inveniet remissa per veri nominis contritionem. Omnis quippe vera contritio, ex natura sua inseparabilis est a remissione peccatorum. Secundo: quod omnis veri nominis contritio, omnis item vera Dei propter se dilectio sit contritio, dilectioque perfecta; adeoque justificet, ante actualem Sacramenti susceptionem. Tertio: quod omnis homo Deum propter se super omnia diligens sit justus. Quae argumenta cum solidum non habeant in Scriptura, vel Traditione fundamentum, ideo dixi, quod non sunt nisi ludificationes rationis humanae. Hoc est, quod ex sequentibus apparebit, sicut & quam verè Chrysostomus hom. 24. in Joan. dicat, *nihil esse pejus, quam humanis rationibus spiritualia subjicere*

CAPUT CLXVII.

Ex Scriptura ostenditur, quod necessitas amoris Dei propter se, frustraneum non reddat Poenitentiae Sacramentum.

Primo id ostenditur ex Luc. 7. neque enim dubium, Mariam Magdalenam dilexisse Dominum, verique nominis contritione compunctam fuisse, priusquam Pharisei domum ingressa, ad pedes Domini se prostravit, lacrymis suis eos lavit, osculata est, unguento unxit. Cum dilectio, atque ex dilectione compunctio ipsam stimularit, ut ad haec faciendae irrueret *importuna convitio, opportuna beneficio.* Ad quod significandum, Salvator dixit: *remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum;* & dicendo, significavit, quod prius tempore dilexerit, quam Salvator peccata ei remisit, uti Jacobus Ferrusius, Segovienis Episcopi Theologus (apud Pallavicinum Hist. Trident. lib. 12. cap. 10.) in Concilio Tridentino observavit, dicens: *dilexit* (inquit Christus) *per praeteritum, quia dilectio remissionem antecessit.* Dilectionem namque praeteriti temporis verbo, remissionem verbo praesentis temporis (*remittuntur*) expressit. Diligeat ergo, cum intravit, priusquam Christus diceret: *remittuntur ei peccata,* &c. Non protinus ergo peccata remittuntur, cum peccator diligit, & dilective compungitur. Quandoquidem Magdalena diligens & compuncta, teste Augustino, hom. 23. inter 50. *accessit ad Dominum immunda, ut rediret munda; accessit agra, ut rediret sana.* Nam quare fecit illa omnia, nisi ut sibi *Salvator dimitteret peccata? Prius* (addit ibidem) *judis lacrymas cordis* (per contritionem) & (postea) *lavavit Domini pedes obsequio confessionis.* Teste etiam Gregorio homil. 33. *nondum lota, sed lavanda ad fontem misericordiae cucurrit; convivantes non erubuit.* Quia tamen multum diligens hoc fecit, a Christo audire meruit: *remittuntur tibi peccata.* Quibus verbis per excellentiae potestatem Christus quasi absolvit ipsam, sive absolutionis sacramentalis effectum ipsi absque Sacramento contulit, ut docet sanctus Thomas 3. p. q. 64. a. 3. Si ergo absolutionem illam Salvatoris frustraneam non reddidit praecedens di-